

TÜRKMEN

Kültür – Sanat - Edebiyat

Melike YAMAN

DUY BENİ EN SEVGİLİ, EY SEVGİLİ

Ey İslam'ın Solmayan Gülü, Ey Hak Dininin Yol Göstericisi, Ey Allah'ın En Sevgili Kulu ve Elçisi,

Keşke yüreğime nakşettiğim aşkıma sana ulaşabilse, keşke sen okuyabilsen mektubumu. Belki de biliyorsundur sana duyduğum sevgiyi ve dinmeyen hasretimi. Nasıl ki salavatlar ulaşıyorsa sana Canım Efendim, muhabbetim de ulaşıyordur belki öylece. Mümkün olsa öpsem mübarek ellerini, mübarek ayaklarının tozuna bulsam yüzümü. Yanı başımda bulsam her an şefkatli bakışlarını, gülümseyen yüzünü.

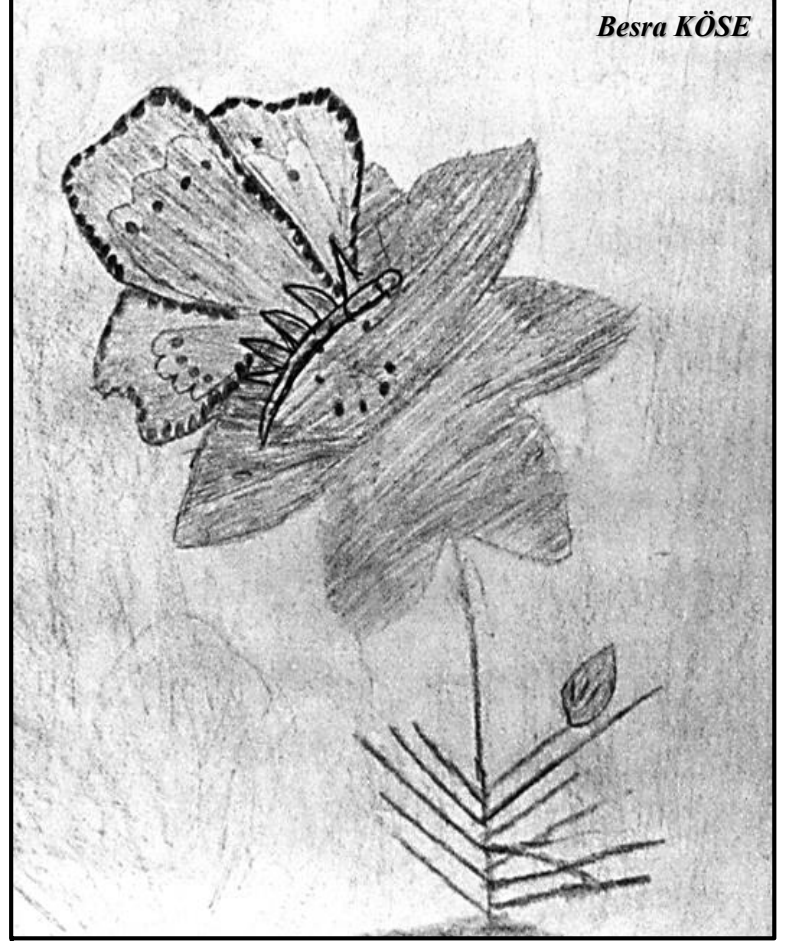
Gün oluyor, canım seni arzuluyor Güzel Peygamberim. Yokluğun ne zor ne acı. Seni bulmak isteyenlerin sarılacağı rehberler belli: Yüce Kur'an-ı Kerim ve senin sünnetin. Ancak, gönüllerimiz nur cemalinle şereflenmeye bilsen ne kadar muhtaç. İşte bundandır ki sahabelere gıpta ederim. Hatta devrindeki kölelerine bile imrenirim. Ne olurdu görebilseydim seni, duyabilseydim sesini. Sünnetlerini kitaplardan okuyarak değil, bizzat senden görerek, yaşayarak öğreneseydim. Yine de mutluyum Yüce Rabb'im sana ümmet olmayı nasip etti diye. Ya nasipsizlerden olsaydım ya senin aydınlığından zerre tadamasaydım? Şimdi hiç değilse bir umudum var. Allah nasip ederse, Hak yolunda ömrüm iyilik ve hayırlarla dolarsa belki Cennet-i Ala'da komşu olurum sana. Kişi sevdiğiyle beraber olacakmış ya hani cennette, belki bana da nasip olur Canım Efendim yüz sürmek eşiğine.

Rahman ve Rahim olan Yüce Allah'ın tüm emirlerini bizlere en güzel şekilde tebliğ eden Canım Peygamberim, sen bataklıkta güller yetiştirdin. Putlara tapan, karanlığa batan, doğru yoldan şaşan, kız çocuklarını bile diri diri toprağa gömmekten utanmayan, azgın ve merhametsiz insanları İslam'ın nuruyla, şefkatin, sabrın, hoşgörün ve engin merhametinle Hak yoluna çevirdin. Batılı yıktın, nefesine köle olan insanlığı kurtardın. Senin ışığını karartmaya güçleri yetmedi, yetmeyecek müşriklerin. Bugün minicik yüreklerde bile senin sevgin, gönüllerde Muhammed'ül - Emin ismin. Çok şükür ki seni sevmekteyim, çok şükür ki senin ümmetindenim.

“Ol!” deyince olduran Yüce Allah'ım kendi yolundan, senin ışığından bizleri ayırmasın inşallah. Kafirler, emellerine hiç ulaşmasın; senin sevginden mahrum bir yürek kalmasın. Bizim zamanımızın da Asr-ı Saadet'ten farkı kalmasın ve ne olur Canım Efendim mahşerde bizi de yanına alsın. Kavuşmamız öteki aleme kalmasın, hiç değilse rüyalarımızda yanımızda durasın.

Aydınlığına yönümüzü çevirmek, her daim izinden gitmek, bir gün cemalinle şereflenmek duasıyla Allah'ın selamı ve rahmeti üzerine olsun Canım Peygamberim. İnşallah huzuruna çıkacak bir yüzle eşiğine gelebilirim. İnşallah ...

Besra KÖSE

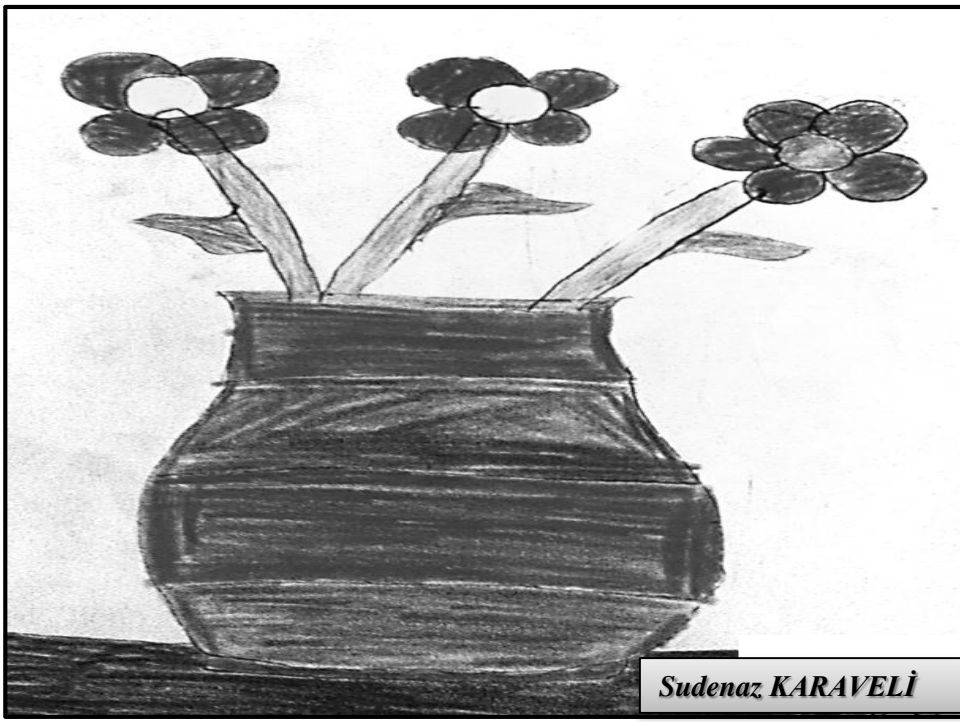
Zeynep YILDIRIM TEMİZ ÇEVRE

Temiz bir çevre istiyorum,
Doğayı çok seviyorum.
Pırıl pırıl bir dünyanın
Hayalini kuruyorum.

Vadiler bizim, göller bizim
Bu güzel dünya hepimizin.
İnsanca yaşamak için
Doğaya özen gösterelim.

Etrafımızı temiz tutalım,
Yerlere çöp atmayalım.
Hepimiz el ele verip
Güzel bir dünya kuralım.

Sorumsuz davrananı görürsen,
Hiç durma uyar hemen.
Herkes dikkat etmeli,
İş isten geçmeden.

Sudenaz KARAVELİ

Rukiye MIHLI

TOMBUL İLE UYANIK

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; develer tellal iken pireler berber iken ben annemin beşiğini tıngır mıngır sallan iken hayvanların dostça yaşadığı bir ormanda çok iyi anlaşılan iki hayvan varmış. Birisi çakal diğeri ise tavşanmış. Çakalın ismi Uyanık, tavşanın ismi ise Tombul' muş. Tombul ile Uyanık tanıştıkları günden beri çok iyi anlaşmışlar. Her zaman birlikte vakit geçirirlermiş.

Bir gün uyanık Tombul' a :

-Bak kardeşim, bu böyle sürmez. Bizim de ormanlar kralı aslan gibi bir hayat sürmeye hakkımız yok mu , diye sormuş.

Tombul:

-Neden böyle düşünüyorsun arkadaşım? Çok şükür karnımız doyuyor, başımızı sokacak evimiz de var. Fazlasına ihtiyacımız yok, demiş.

Uyanık, Tombul'un bu cevabına çok sinirlenmiş. Tombul'a hiç bir şey söylemeden sinirli bir şekilde oradan ayrılmış. Uyanık kafasına koyduğu şeyi yapmakta çok kararlıymış. Oradan hemen ayrılmasının sebebi arkadaşı Tombul'un yanında olmayacağını bilmesiymiş. Bu yüzden arkadaşının yanına bir daha dönmemiş.

Aradan bir aya yakın bir zaman geçmiş. Tombul, Uyanık'ın niçin gittiğini bildiği için onu ne aramış ne de sormuş. Bir gün kendisine döner diye düşünmüş. Uyanık ise bu hırslından vazgeçmemiş. Ormanlar kralı aslanı evine gitmiş. Aslanın huzuruna çıkarak:

-Kralım! Ben sizin hayranınızım, izin verirseniz yanınızda kalmak istiyorum. Bana yanınızda bir iş verebilir misiniz? demiş.

Aslan Uyanık'a ilk başta güvenmese de yanında kalmasına izin vermiş. Gel zaman, git zaman aslan Uyanık' a güvenmeye başlamış. Onu dağ kolu yapmış. Artık Uyanık kralın yanından hiç ayrılmaz olmuş. Uyanık bununla yetinmemiş yine. Neden kralın yerinde ben olmayayım diye düşünüyormuş. Bir gece kral uyurken gizlice odasına girip onu zehirlemiş. Kral ölünce kendisinin kral seçileceğini düşünmüş ama işler istediği gibi olmamış. Kısa zamanda kralı Uyanık'ın zehirlediği açığa çıkmış. Bunu üzerine Uyanık' a ormandan sürülme kararı verilmiş. Bu haber tüm ormana yayılmış. Haberi Tombul da duymuş. Eski arkadaşını son bir kez görmek için yanına gitmiş. Uyanık, Tombul'u görünce kendisini kurtaracağını düşünmüş. Tombul'un yapabileceği bir şey yokmuş arkadaş için. Ona sadece elindekilerle yetinmediği için başına bunların geldiğini söylemiş. Uyanık yaptıklarından pişman olup ormanı terk etmiş. Ormandaki diğer hayvanlar barış ve mutluluk içinde yaşamaya devam etmiş. Gökten üç elma düşmüş. Biri iyilikseverlerin başına, biri bu masalı okuyanların başına, biri de hayvanları sevenlerin başına...

Melike HORAT

UNUTULMAZ KI

Yoruldu, tükendim
Senin yokluğunda.
Bir gün yanımda olsan da
Seni sarsam yarama.

Kaldım buralarda sensiz,
Kalbim üşüyor sevgisiz.
Dönmeyeceğini bilsem de
Ariyorum yine seni sebepsiz.

Huzurum kalmadı artık,
Kalbim öylesine kırık,
Sana dair hayalini kurduğum ne varsa
Kalmadı hiçbirini, hepsi yıkık.

Sudenaz ÇATALTEPE

SÖZ DİNLEMİYEN YAVRU BAYKUŞ

Günlerden bir gün ormanın derinliklerinde,
Yavru bir baykuş dünyaya geldi olanca şirinliğiyle.

Bu küçük baykuş biraz haylazdı,
Söz dinlemekten pek hoşlanmazdı.

Annesi babası onu tembihlediler,
Biz yokken yuvadan sakın çıkma, dediler.

Yavru baykuş, onları dinlemedi,
Yuvadan çıkıp uçmaya yeltendi.

Ama çok zayıftı henüz kanatları,
Havalanamadan yere çakıldı.

Kırılmıştı kanadının biri,
Acı içinde inledi.

Pişmandı söz dinlemediğine,
Kim yardım edecekti şimdi kendisine?

İmdat diledi etraftan,

Sesini duyan sincap indi ağaçtan.

Baktı ki baykuşçuğun kırılmış kanadı,
Hemen ağacın tepesine zıpladı.

Çağırıp annesiyle babasını.

Küçük baykuşu da sırtına aldı.

Minik yaramazı yuvaya çıkardılar,

Bilge baykuşu çağırıp yarasını sardırıldılar.

Ufaklık yaptığından utandı,

Bir daha böyle işlere kalkışmadı.

Zamanla yarası iyileşti,

Ama bizimki de almıştı dersini.

Ailesi ne derse hepsine uydu,

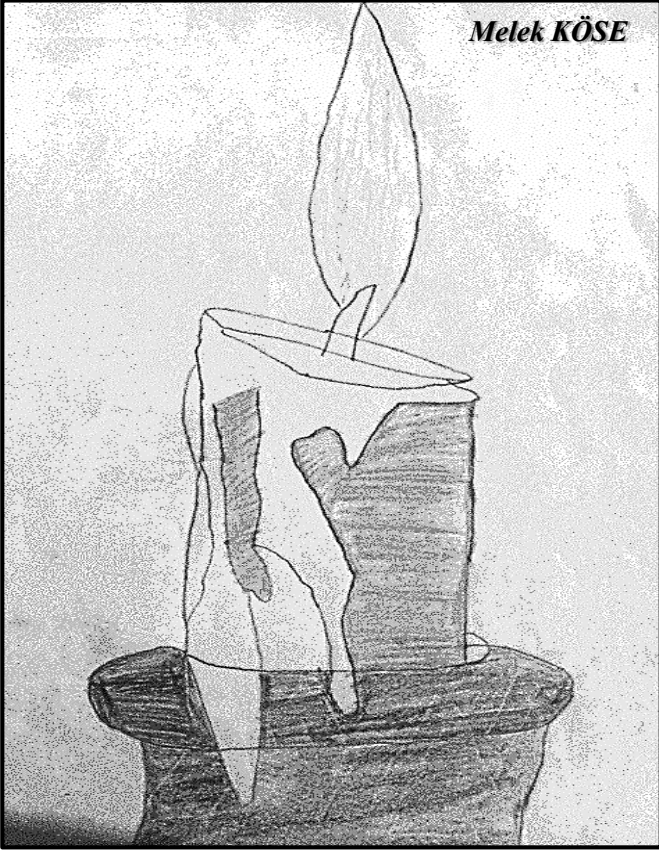
Güçlendi kanatları, o da uçtu.

Şimdi çocuklar, size tavsiyem:

İzinsiz iş yapmayın ailenizden.

Sonra kırılır kanadınız kolunuz,

Yok yere siz de pişman olursunuz.

Hilal ACIELMA GÜL'ÜN HAYATI

Köyde ailesiyle birlikte yaşayan Gül adında bir kız vardı. İsmi gibi kendisi de narin ve güzeldi. 7. Sınıfa gidiyordu. Derslerinde de oldukça başarılıydı. Öğretmenleri onu hep takdir ederdi. Gül iyi bir mesleğinin ve iyi bir geleceğinin olmasını isterdi. Tek hayali iyi bir doktor olmaktı. Babası inşaatta çalışıyordu. Her gün evine ekmek getirmek için köyden kasabaya çalışmaya gidiyordu. Bir gün inşaatta bir kaza oldu. bu kazada Gül'ün babası iş göremeyecek hale geldi. Hastanede uzun bir süre yattı.

Artık köyde kalamazlardı. Gül de liseye geçmişti. Köyden kasabaya taşındılar. Kendilerine kibar fiyatı uygun küçük bir ev tuttular. Babalarına da evde bakmaya karar verdiler. Gül'ün annesi örgü örüyor ve onları pazara götürüp satıyordu. Gül de okuldan sonra çalışıyordu. Okul ihtiyaçlarını karşılıyor ve mutfığa yardımcı oluyordu. Gül okuldan sonra işe gittiği için eve geç geliyor ve yorgun oluyordu. Biraz ders çalışıyor ve yatıyordu. Yine bir gün işten çıkıp eve gelmişti. Biraz ders çalıştı ve hemen yattı. Rüya görüyordu Gül. Gül babasının rüyasında öldüğünü gördü. Gül bir çığlık attı. Annesi hemen Gül'ün odasına gitti.

-Ne oldu kızım?

-Anne kabus gördüm

-Korkma kızım bitanem, dedi.

Annesi Gül uyuyana kadar başında bekledi.

Sabah olmuştu. Güneş ışığı Gül'ün yüzüne vuruyordu. Babasının odasından ağlamaklı sesler geliyordu. Gül babasının odasına doğru ilerlemeye başladı. Yaklaştıkça odaya doğru sesler daha çok artıyordu. Kapıyı açtı. Karşısında annesinin ağladığını gördü.

Gül: Anne babama ne oldu? . Çabuk söyle

Annesi: Kızım, üzgünüm baban vefat etti.

Gül olduğu yerde kalakaldı. Sanki kelimeler boğazına düğümlenmişti. O güzel yüzü bir anda soldu. Şaşkın tavırlarla etrafına bakıyordu. Babası ölmüştü. Güvenecek kimsesi kalmamıştı. Babasının ölümünün üzerinden uzun zaman geçmişti. Gül üniversite sınavına girdi. Üniversiteyi kazandı. Gül'ün içinde bir burukluk vardı. Çünkü babasının da bu günleri görmesini isterdi. İstanbul Boğaziçi Üniversitesi'nde tıp fakültesini kazandı. İstanbul' a gitmeden bir gün önce Gül babasının mezarına gitti. Babasının mezarının başına oturdu.

Baba üniversiteyi kazandım, hem de tıp fakültesini dedi. Babasını çok sevdiğini söyleyerek oradan ayrıldı. Artık yola çıkma vakti gelmişti. Uçakla İstanbul' a geldiler. Kendilerine ev tuttular. Gül okula başladı. Aradan uzun zaman geçti. Gül başarılı bir doktor oldu. Gül yardıma muhtaç insanlara yardım edeceğine dair babasına söz vermişti. Ve bunu gerçekleştirdi. Annesiyle birlikte büyük bahçeli bir ev tuttular. Gül yetimhaneden bir çocuk evlat edindi. Çocuğu ilk gördüğünde kanı ısınmıştı. Çocuğun ailesi bir trafik kazasında ölmüştü. Çocuğun adı Çiçek'ti ve çok güzel bir kızdı. Gül onunla birlikte hayata tutundu.

Anne, keşke babam da burada olsaydı, keşke bu günleri görseydi, onu çok özledim dedi Gül annesine.

Şu an yanımızda değil ama o bizi görüyor. O da seni özlemiştir. Seninle gurur duyuyordur. Baban ve ben çok şanslıyız senin gibi bir evladımız olduğu için dedi annesi Gül'e.

Deniz DORUK

KALBİMDEKİ YARA

Simsiyah bir duvar gibi,

Kalbimin her köşesi.

Sanki bana küsmüş de

Birazdan çatlayacak gibi.

Bilirim bu çatlakların

Yoktur çaresi.

Kırılmış kalplerin hangisi,

Kolayca düzelmiş ki!

İnsanlar konuşur,

Hem de zehir saçarak.

Düşünmezler hiç,

Kırılan kalpler kolayca onarılmayacak.

Nazlı SARIGÜN

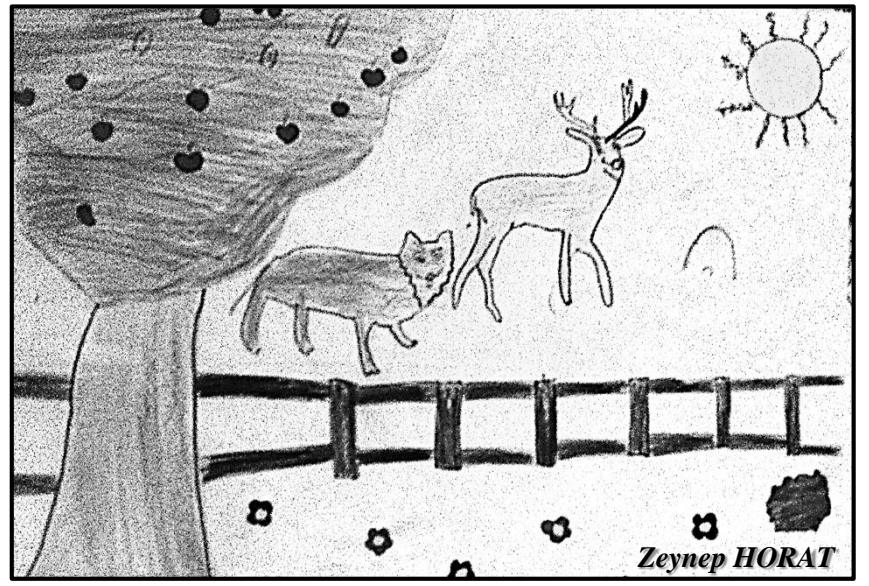
ACELECİLİĞİN SONU

Sıcak bir yaz günü halamlar ziyaretimize gelmişlerdi. Ben buna çok sevindim çünkü halamın kızı Merve'yle çok iyi anlaşırdık. Birlikte oyunlar oynar, köyün altını üstüne getirirdik. Ayrı olduğumuz zamanlarda neler yaptığımızı birbirimize anlatır, hayaller kurardık. O gün de yine oynadık, sohbet ettik, doyusıya koşturduk. Karnımız acıkınca da eve geldik. Niyetimiz bir şeyler atıştırıp kaldığımız yerden oyuna devam etmekte. Bahçeden içeri daha yeni girmiştik ki babamlar arabanın bagajından bir şeyler istediler. Merve'yle bagajı açtık ve bizden istenenleri almaya başladık. İşimiz bitti sayılırdı ki Merve biraz aceleyle bagaj kapısını kapattı. Elimi çekmeye fırsat bulamadan kapı elimin üzerine öyle sert bir şekilde indi ki can havliyle avazım çıktığı kadar bağırdım. Merve allak bullak olmuştu, ne yapacağını şaşırılmıştı. Kapıyı açmak aklına gelmiyordu. "Açsana Merve şunu, elim koptu!" diye bağırdım. Gürültüye evdeki herkes koştu. Bagaj kapısını açtıklarında elimin durumu hiç de iyi görünmüyordu. Baş parmağım çok kötü bir şekilde yarılmış, elimin her yanı kan içindeydi. Merve, kendini daha fazla tutamadı ve ağlamaya başladı. Ne kadar üzülmemesini söyledimse de suçluluğu üstünden atamıyordu. Kendisinin çok sakar olduğunu söylüyor, üst üste özürler diliyordu. Elimin acısını unutup onu sakinleştirmeye çalışırken annem elime bir havlu bastırıldı ve bizimkiler, beni hastanenin acil polikliniğine götürdüler. Elime dikiş atıldı ve elim sarıldı. Eve döndüğümüzde Merve hala çok üzgün görünüyordu. Beni görünce hemen yanıma koştu ve boynuma sarıldı. Ona çok ciddi bir şeyimin olmadığını söyledim. Biraz zaman geçince elimin ağrısı da dindi. Ama elimde o günün bir hatırası olarak dikiş izi kaldı. Şimdi Merve'yle hala çok iyi anlaşıyoruz ama artık oynarken, koşarken, birlikte bir iş yaparken daha dikkatli olmaya özen gösteriyoruz. Aman ha arkadaşlar, siz siz olun acele edip gününüzü mahvetmeyin! Benden söylemesi.

Eda CANSIZ KIRMIZI ŞAPKA

Şeyma, okul çıkışı çarşıda biraz dolaşmak istemişti. Çarşıdaki dükkanların vitrinine bakarken kırmızı bir şapka dikkatini çekti. Hemen dükkana girip denemeye karar verdi. Şapkayı tezgahtar kızdan isteyip başına geçirdi. Aman Allah'ım, ne kadar da yakışmıştı şapka! Tam da istediği gibiydi. Bu şapkayla okula gitse arkadaşları onu kim bilir ne kadar beğenirdi? Yanında bir simit parası kadar ya var ya yoktu. Düşünmeden hareket edip bir anda mağazaya girdiğine pişman oldu. Tezgahtar kız şapkanın ona çok yakıştığını, almak isteyip istemediğini sorunca biraz bozulur gibi oldu. İstemediğini, kendisine pek yakışmadığını söyledi. Teşekkür edip mağazadan çıktı. Ama akli da kırmızı şapkada kalmıştı. Ailesine söylese alırlar mıydı acaba? Bu soruyu kendine sorar sormaz cevabını da vermişti. Hayır, almazlardı. Daha doğrusu alamazlardı. Çünkü babası bir süredir iş bulamamıştı, ev kirasını bile üç aydır ödeyemiyorlardı. Şimdi kırmızı şapka diye tutturmak, şımarıklıktan başka bir şey olmazdı. Bu düşüncelerle eve geldi. Her zamanki gibi okul kıyafetlerini çıkarıp özenle askıya astı ve annesine yardım ettikten sonra yanmayan sobalarının yanındaki masaya oturup ders çalışmaya başladı. Gayretli bir öğrenciydi Şeyma. Okuldaki çalışkan, yardımsever ve sevecen tavırlarıyla hem öğretmenlerinin hem de arkadaşlarının sevgisini kazanmıştı. Herkesi kendine hayran bırakan bir hali vardı.

O gece biraz geç yattı Şeyma. Ailesinin parasızlık çekmesi canını daha da sıkıyordu bugün. Gözlerini kapatınca kırmızı şapka gözlerinin önüne geliyordu. Sıkıntılı bir şekilde uykuya daldı. Sabah zorlukla uyanabildi. Geç kalmak üzereydi. Hızlıca hazırlandı, okulun yolunu tuttu.

Sınıfa girdiğinde onu bir sürpriz bekliyordu. Arkadaşları küçük bir pasta almışlardı ve "İyi ki doğdun Şeyma!" diyerek onu alkışlıyorlardı. Şeyma çok mutlu olmuştu. Pastayı kesip arkadaşlarına ikram etti. Arkadaşlarının ona bir sürprizi daha vardı. Şeyma'ya süslü bir hediye paketi uzattılar. Şeyma gülerek paketi açtı ve küçük bir çığlık attı. Dün beğendiği kırmızı şapka paketin içinde duruyordu. Arkadaşlarının hepsine teşekkür etti ve şapkasını taktı. Sınıftan "Ooooo, harika!" sesleri yükseldi. Bugün ne güzel şeyler oluyordu böyle. Şeyma, okul çıkışı halinden çok memnun bir şekilde eve geldi. Annesine şapkasını gösterecekti ki annesi ona "Bil bakalım, bugün ne oldu?" diye sordu. Annesi sevinçli görünüyordu. Şeyma iyi bir haber alacağını anlamıştı. "Baban iş buldu, yavrum." dedi annesi. Şeyma, sevinçle annesine sarıldı; kendini çok iyi hissediyordu. Hayatlarındaki zorlukları aşacaklarına inanıyordu. Bunun için Allah'a şükretti. Hiçbir sıkıntının sürekli kalmayacağını, sabrın sonunun selamet olduğunu anlamıştı.

Rukiye ÇATALTEPE OKULUMUZ

Eylül ayında açılır,
Sevinçle bahçesine varılır.
Çocuklar coşkuyla
Okuluna sarılır.

Ocakta veririz mola,
Tam iki haftalık bir ara.
Sonra özlemle döneriz
Yeniden okulumuza.

Oku da bir işe yara,
Yoksa pişman olursun.
Kendini geliştirmezsen
Başboş savrulursun.

Gezip eğlenmeye,
Yaz tatili yeter.
Hiç çalışmam, dersin
Sonun ağustos böceğine benzer.

Besra KÖSE KÖYÜMÜZ

Ben küçük bir köyde yaşıyorum. Yaşadığım köyün gelenek ve görenekleri farklıdır. Kadınlar günlük hayatta şalvar, penye giyer ve yemeni takarlar. Ayakkabıları ise naylondur. Erkeklerin giyimi ise normaldir. Köyümün insanı yazın tarlada çalışır ve geçimini bu kazancıyla sağlar. Kışın ise yazın yorgunluğunu üstlerinden atar yani dinlenirler.

Köyümde değişik düğün adetleri vardır. Düğünlerde insanlara yemek ikram edilir. Et, pilav, salata, tokaşı, döner ikramlardan bazılarıdır. Düğünlerde insanlar eğlenir. En meşhur oyun çömlek dansıdır. Çömlek dansı gelinin, elinde testi ile başına fes giyip eline tesbih alıp bir sandalyeye oturtulan damadın başında oynamasıdır. Asker uğurlamaları da düğün havasında gerçekleşir. Askere gidecek gençler için yemekli eğlenceler düzenlenir. Asker eğlencesi ikinci vaktinde başlar. Uzun süre askere gidecek olan ve arkadaşları oynayarak eğlenirler.

Cenazelerde ise, ilk olarak bir kişi öldüğünde tüm köy bundan haberdar edilir. Köylüler ölen kişinin evine giderler. Cenaze hastaneden geldikten sonra mezara götürülür. Öncesinde kişinin mezarı kazılarak hazır hale getirilir. Sonra ölen kişinin cenaze namazı kılınır ve orada bulunan insanlardan helallik istenir. Cenaze defnedildikten sonra herkes dağılır. Uzun süre ölü evinde yemek pişmez. Komşular ve eş dost ölü evine yemek hazırlar götürür. Ölen kişinin yedinci gününde yemek verilir. Ölen kişinin eşi 40 gün evde yalnız yaşar. 40. Gün ölen kişi için tekrar mevlit okutulur ve yemek verilir.

İMTİYAZ SAHİBİ

Osman ERTAŞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zeynep DERİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Zeynep DERİN

GÖRSEL DANIŞMAN

Ayhan TEMİZ

YAYIN KURULU

Serdar ALTINIŞIK

Semanur AKÇEŞME

Yeşim ŞAHİN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK AKKUZULU ORTAOKULU

Akkuzulu Mahallesi 06760 Çubuk / Ankara

0312 825 42 28